తను తవ్విన గొయ్యి

వసుంధర

ఆ ప్రేమజంట పార్కులో ఓ క్రోటన్స్ మొక్కకు పక్కగా కూర్చుని వున్నారు. ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న పద్ధతి చూస్తుంటే ఒకరికోసం ఒకరు ప్రాణాలైనా ఇచ్చుకుంటారా అనిపిస్తుంది.

ఆమె వయస్సు ఇరవై దాటదు. మనిషి నిస్సందేహంగా అందగత్తె. కళ్ళలో ఆహ్వానమున్నది. ఆ ఆహ్వానం అతడికేనని తెలుస్తున్నది.

"లీలా! నీ పరిచయం నా అదృష్టం—" అన్నాడతను.

లీల మనోహరంగా నవ్వి—"నిన్ను గురించి నేనూ అలాగే అనుకుంటున్నాను—" అన్నది.

"ఇంకా అదృష్టం—" అన్నాడతను.

"నేను అందరిలాంటి ఆడదాన్ని కాను. నిన్ను చూసీ చూడగానే నాలో ప్రేమ పుట్టింది. నీతో జీవితం గడపాలనిపించింది. నాకు డబ్బుకి లోటులేదు. అయినప్పటికీ

నా జాగ్రత్తకోసం నేను డబ్బు తీసుకుంటాను—" అన్నది లీల.

"నీ షరతులు కూడా నాకు నచ్చాయి—" అన్నాడతను.

"థాంక్స్!" అని నవ్వింది లీల—"మిష్టర్ సుగుణ్! ఈ ప్రపంచంలో పురుషుడికి స్త్రీ అవసరమెంతో స్త్రీకి పురుషుడి అవసరమూ అంతగా వున్నది. అయితే పురుషుడికి ఆవేశం ఎక్కువ. ప్రపంచ విశేషాల్లో అతడ ప్రజ్ఞావంతుడు కావచ్చు. ఆలోచనాపరుడు కావచ్చు. స్త్రీ విషయం వచ్చేసరికి అతడి ప్రజ్ఞ, ఆలోచన పని చేయవు. మనిద్దరం మాట్లాడుకున్నప్పుడు నేను నిన్ను గమనించాను. నువ్వు మైకంలో వున్నావు. ఊహాలోకాల్లో తేలిపోతున్నావు. ఊహాలోకాల్లో నువ్వేమేమి చూశావో, ఏమేమి ఊహించుకున్నావో అన్నీ నిజం చేస్తాను. కానీ ఒక్కసారి మైకంలోంచి బయటపడు. నేను చెప్పేది శ్రద్ధగా విను—"

"అన్నీ శ్రద్ధగానే విన్నాను. నీ తృప్తికోసం మళ్ళీ వింటాను. చెప్పు!" అన్నాడు సుగుణ్.

"నేను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాను—" అన్నది లీల.

"థాంక్స్!" అన్నాడు సుగుణ్.

"పెళ్ళి గురించి నిన్ను అందరు ఆడవాళ్ళలా తాళి కట్టమనిగానీ, రిజిష్ట్రారాఫీసుకు తీసుకువెళ్ళమనిగానీ బాధించను. మనమిద్దరం కలిసి వుంటాం. ఒకరినొకరు నమ్ముకుంటాం. ఆ నమ్మకం ఉన్నంత కాలం భార్యాభర్తలం. లేని రోజున విడిపోతాం. నా మటుకు నాకు మనం శాశ్వతంగా కలిసి ఉంటామని నమ్మకం ఉన్నది"

అన్నది లీల.

"నాకూ ఉంది—" అన్నాడు సుగుణ్.

"ఎట్టాచ్చీ మనం కలిసి ఉండడం ప్రారంభించిన రోజునుంచి నీవు నాకు మొదటి నెల రోజుకు వంద రూపాయల చొప్పున జీతంగా ఇవ్వాలి. రెండవ నెలలో రోజుకు డెబ్భైఅయిదు రూపాయలు. మూడవ నెల యాభై. నాల్గవ నెల పాతిక. ఆ తర్వాత నుంచీ నీవు నాకు జీతం ఇవ్వనవసరంలేదు—"

"చాలా బాగుంది—" అన్నాడు సుగుణ్.

"ఏ నెల జీతం ఆ నెల ఆరంభంలో నే అడ్వాన్స్‌గా ఇవ్వాలి—"

"మొత్తం నాలుగు నెలల జీతమూ ఒక్కసారే అడ్వాన్స్‌గా ఇస్తాను...."

"నువ్వు....నువ్వు....నిజంగా చాలా మంచివాడివి. నిన్ను జీవిత భాగస్వామిగా పొందబోతున్నందుకు నాకెంతో సంతోషంగా వున్నది—" అన్నది లీల.

"లీలా! నీ విలువ నీకు తెలియడంలేదు. నీ అందానికి వెల కట్టమంటే రోజుకు వేలతో ఇచ్చేవాళ్ళుంటారు. నువ్వు ఇంత చవకగా నా స్వంతం కావడం నాకెంతో ఆనందంగా వుంది—" అన్నాడు సుగుణ్.

లీల గర్వంగా నవ్వి—"నా విలువ నాకు తెలుసు. నాకు సినిమా ఆఫర్సు కూడా వచ్చాయి. అయితే గాను గద్దు జీవితం నాకు ఇష్టంలేదు. స్వేచ్ఛగా, స్వతంత్రంగా నచ్చినవాడితో జీవితం గడపగలిగితే అంతకంటే అదృష్ట మేముంటుంది—అడదానికి! నాకు డబ్బాశలేదు. సుఖప్రదమైన జీవితం...." అని ఆగి సుగుణ్ వంక చూసింది.

సుగుణ్ ఆమె చేతిని తన చేతిలోనికి తీసుకుని ముద్దు

పెట్టుకోబోయాడు. ఆమె మృదువుగా విడిపించుకుని—
"రేపు డబ్బు తీసుకునిరా. అది బ్యాంకులో నా అకౌంట్లో జమ చేసుకున్నాక— నేను నీతో కలిసి మీ యింటికి వచ్చేస్తాను. ఆ పైన నేను పూర్తిగా నీ దాన్ని!" అన్నది.

2

పార్కు దాటి రాబోతూండగా సుగుణ్ భుజంమీద ఎవరిదో చెయ్యి పడింది. సుగుణ్ వెనక్కు తిరిగి తనకు కనబడిన అపరిచితుడివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఎనిమిది వేల రూపాయలతో ఓ అందాలరాశిని నాలుగు నెలలపాటు బుక్ చేసుకున్నానని చాలా సంతోషిస్తున్నావు కదూ!" అన్నాడా అపరిచితుడు.

సుగుణ్ తడబడ్డాడు. యెవరితడు? తన విషయం ఇతడికెలా తెలిసింది? ఇప్పుడితడు తనతో ఏం చెప్పబోతున్నాడు?

"అవును...." అన్నాడు సుగుణ్ ముక్తసరిగా.

"పద—నీతో చాలా మాట్లాడాలి—" అన్నాడా అపరిచితుడు.

సుగుణ్ కి లీల విషయమే విచిత్రంగా వున్నది.

సుగుణ్ కి ఓ ఫ్యాన్సీ దుకాణం వున్నది. దానిమీద బాగా సంపాదించుకుంటున్నాడు. మనిషి యెర్రగా బుర్రగా బాగుంటాడు. లీల అతడి దుకాణంలోనికి వచ్చింది, తిన్నగా సుగుణ్ వద్దకే వెళ్ళింది.

"నీతో మాట్లాడాలి—పార్కుకి వస్తావా?" అనడిగింది.

లీలను చూసీ చూడగానే అతడి కళ్ళకు మైకం కమ్మింది. వెంటనే ఆమెను అనుసరించి వెళ్ళాడు. ఆమె

వివాహం గురించి మాట్లాడింది. అన్నీ అతడికి నచ్చాయి.

కానీ—ఆమె ఎవరు? తన వద్దకే ఎందుకు వచ్చిందీ—అన్న ఆలోచన అతడికి కలగలేదు.

ఇప్పుడు....

సుగుణ్ అతడిని అనుసరించాడు. అప్పటికి లీల వెళ్ళిపోయి అయిదు నిముషాలవుతుంది. ఆమె వెళ్ళగానే ఆమె కూర్చున్న స్థలాన్నే తాకుతూ కొద్ది క్షణాలు గడిపి అతడు పార్కులోంచి బయటకు వచ్చాడు. అతదెవరో లీల గురించి మాట్లాడుతున్నాడు. అతడు తనకు ఏం చెబుతాడు?

ఇద్దరూ మళ్ళీ పార్కులో కూర్చున్నారు.

అదేచోట....ఇందాకా లీల కూర్చున్న స్థానంలో అతడు కూర్చున్నాడు. తన స్థానం మారలేదు.

"ఎవరు నువ్వు?" అన్నాడు సుగుణ్.

"నీ పేరు సుగుణ్ అని నాకు తెలుసు. నా పేరు చలం అనుకో. ఇందాకా నువ్వూ, లీలా మాట్లాడుకున్నవన్నీ నేను విన్నాను—"

"ఎందుకు విన్నావు?" చిరుకోపంగా అన్నాడు సుగుణ్.

"లీల గురించి నీకంటే నాకు ఎక్కువ తెలుసు—" అన్నాడు చలం.

"నాకు లీల గతంతో నిమిత్తం లేదు-" అన్నాడు సుగుణ్.

"ఒకవేళ లీల గతం నీకు భవిష్యత్తులేకుండా చేస్తే?"

"అంటే?" అన్నాడు సుగుణ్ ఆశ్చర్యంగా,

"లీల కామినీ పిశాచి అన్న విషయం నీకు తెలుసా?"

"కామినీ పిశాచి....అంటే?" సుగుణ్ తెల్లబోతూ

అడిగాడు.

చలం మాట్లాడకుండా సుగుణ్ ముఖంలోకే చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

"లీల మనిషి కాదా?" ఆలోచిస్తూ అడిగాడు సుగుణ్.

"ఆ సంగతి నాకు తెలియదు. కానీ ఆమె ఏ మగాణ్ణి కోరుకుంటే అతడు-మృత్యువును ఆహ్వానించినట్లే! ఆమె కోరిక తీరేలోగానే అతడి ఆయువు చెల్లిపోతుంది. అందుకే ఆమె కామినీ పిశాచి అన్నాను-" అన్నాడు చలం.

సుగుణ్ లీలను గుర్తుచేసుకున్నాడు. ఆ రూపంలో పిశాచ లక్షణాలెక్కడా కనబడలేదు. పైగా అతడికి ఆమెపై మరింత మోహం కలిగింది.

"కాదు-" అన్నాడు సుగుణ్—"నువ్వూ ఆమెను కోరుతూంటే-ఆమె నీకు లభించకపోతే-ఈ విధంగా ఆమెపై దుష్ప్రచారం ప్రారంభించావని నా నమ్మకం. ఇది చాలా పెద్ద తప్పు. ఇలాంటి తప్పు ఇంకెవ్వరూ క్షమించరు...."

"నువ్వూ క్షమించవద్దు. ఎల్లుండిదాకా బ్రతికివుంటే" అని లేచాడు చలం.

3

సుగుణ్, లీల ఇద్దరూ బ్యాంకునుంచి బయటకు వచ్చారు.

"చాలా థాంక్స్-అన్న మాట ప్రకారం నాలుగు నెలలకు ముందుగానే డబ్బు ఇచ్చేశావు. నీవంటివాడితో జీవితాంతం ఉండగలనని నమ్మకం-" అన్నది లీల.

"అదే నా కోరిక-" అన్నాడు సుగుణ్.

"ఈ క్షణంనుంచీ నేను నీదాన్ని-" అన్నది లీల.

"ఆ ఆలోచన నే నన్ను పరవశింపజేస్తోంది-" అన్నాడు సుగుణ్.

"నీ యింటికి వెడదామా!"

"వద్దు—" అన్నాడు సుగుణ్— "నీకు పట్టింపు లేకపోయినా నాకు కొన్ని పట్టింపులున్నాయి. నువ్వు సరిగ్గా సాయంత్రం ఆరింటికి మా యింటికిరా. అప్పుడు కొన్ని తతంగాలున్నాయి—"

"నీ యిష్టం—" అని వెళ్ళిపోయింది లీల.

సుగుణ్ తిన్నగా తన స్నేహితుడు రాంగోపాల్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అతడిది పుస్తకాల షాపు.

"నీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు సుగుణ్.

"పద-" అన్నాడు రాంగోపాల్.

పుస్తకాల షాపులో-కాస్త వెనగ్గా ఓ చిన్న గది వున్నది. అది రాంగోపాల్ ప్రయివేట్ గది. ఇద్దరూ అందులోకి వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"నీకు చెప్పకుండా నేనో పని చేశాను-" అన్నాడు సుగుణ్.

"చెప్పు-"

సుగుణ్ అతడికి లీల గురించి చెప్పాడు.

"ఎక్సలెంట్ ఆఫర్-వెరీ చీప్!" అన్నాడు రాంగోపాల్.

"అప్పుడే అంతా పూర్తికాలేదు-" అంటూ సుగుణ్ చలం హెచ్చరిక గురించికూడా స్నేహితుడికి చెప్పాడు.

రాంగోపాల్ సాలోచనగా-"ఆశ్చర్యంగా వుందే?" అన్నాడు.

"ఆశ్చర్యపడితే చాలా-భయం కూడా పడాలా

అన్నది నా సమస్య ..."

"ఇప్పుడు నువ్వామెకు డబ్బు కూడా ఇచ్చి వచ్చావు. అవునా?"

"అవును ..."

"ఒకవేళ డబ్బుతో ఆమె పారిపోతే....?"

సుగుణ్ నవ్వి-"బ్యాంకులోంచి బయటకు వచ్చేక రెండు గంటలవరకూ ఆమెను ఎంగేజ్ చేశాను. అంటే ఈ రోజుకు డబ్బు తీసుకుని పారిపోలేదు కదా-ఈ రోజు ఆమె నా యింటికి రాకపోతే రేపు బ్యాంకు దగ్గర కాసి నా ఏర్పాట్లు నేను చూసుకుంటాను. ఇవన్నీ ముందు జాగ్రత్త కోసం తప్పితే-ఆమెపైన నాకు పూర్తి నమ్మకముంది. ఆమెను చూడగానే అమాయకురాలు అనిపిస్తుంది___" అన్నాడు.

"అందమైన ఆడవాళ్ళంతా అమాయకంగానే అగుపిస్తారు. అది సరే నువ్వు ఆమె రాకపోతే ఏర్పాట్ల సంగతి చూసుకున్నావు....ఒకవేళ ఆమె వస్తే...."

"వస్తే సమస్యే లేదు...."

"ఈ వేళ వచ్చి-రేపు డబ్బు తీసుకుని పారిపోతే?"

సుగుణ్ మాట్లాడలేదు.

"అంటే ఒక రాత్రికి ఎనిమిది వేలు...."

"ఆమె అలా చేస్తుందని నేననుకోవడంలేదు. నేనామెను ప్రేమించాను. ఆమె కూడా నన్ను ప్రేమించినట్లే కనబడుతోంది. ఈ రోజు అందుకే పెద్ద తతంగం చేయదల్చుకున్నాను. నిన్నూ - మరో నలుగురైదుగురు తెలిసిన వాళ్ళనూ పిలిచి ఆమెను నా భార్యగా పరిచయం చేయదల్చుకున్నాను. ఒక ఫోటోగ్రాఫర్ని కూడా ఏర్పాటు చేస్తాను. అతడు ఫోటోలు తీస్తాడు. ఆపైన

పురోహితుడు. మేమిద్దరమూ దండలు మార్చుకునేటప్పుడు ఆయన పెళ్ళి మంత్రాలు చదువుతాడు...."

"ఇదంతా ఎందుకు?" అన్నాడు సుగుణ్.

"నాతో కలిసి వుండడం ఆమెకు బాధ్యగా మారాలి. అలాగే ఆమెలో పిశాచి లక్షణాలేమైనా వుంటే పురోహితుడి మంత్రాలతో అవి బయటపడతాయి...."

రాంగోపాల్ నవ్వి-"నువ్వు చాలా అమాయకుడివి" అన్నాడు.

"ఏం?" అన్నాడు సుగుణ్.

"మగవాడు తన్ను మోసం చేస్తాడేమోనని భయపడి ఆడది అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకుంటుంది. నువ్వు ఆడదానికి భయపడుతున్నావు. నువ్వు చెప్పేవన్నీ వింటూంటే ఆ అమ్మాయి నీకు తగదనిపిస్తోంది. నీకు మంచి అమ్మాయిని నేను చూస్తాను. అనవసరంగా తొందరపడకు. ఈమె గురించి పదిమందికీ తెలియనివ్వకు. గుట్టు చప్పుడు కాకుండా నీ ఎనిమిదివేల నిలువా రాబట్టుకో. ఆ తర్వాత నువ్వే ఆమెను వదిలేసేయ్ .."

"నువ్వు ఇలాంటి సలహా ఇస్తావని నేననుకోలేదు...." అన్నాడు సుగుణ్ నీరసంగా.

"నా మాట విను. అనుభవంమీద చెబుతున్నాను. ఆమెను భార్యగా చేసుకోవాలన్న ప్రలోభానికి లోను కాకు. ఇప్పుడు నేనిచ్చిన సలహాను ఓ వారం రోజుల తర్వాత నువ్వే మెచ్చుకుంటావు. ఆడది అందేవరకూ— ఆమె జీవితాంతం కావాలనిపిస్తుంది. ఒకసారి అందిన ఆడది మగాడి ఆకర్షణ కోల్పోతుంది. కొత్త రుచులు కోరడం మగబుద్ధి...." అన్నాడు రాంగోపాల్.

12

"నాకు అలా అనిపించడంలేదు. కానీ నీ సలహా మాత్రం పాటిస్తాను...." అన్నాడు సుగుణ్.

4

చలం పార్కులోని ఆ జంటనే గమనిస్తున్నాడు. అతడా జంటకు చాలా దగ్గర్లో వున్నాడు. కానీ తను ఆ జంట కళ్ళబడకుండా అతడు జాగ్రత్త తీసుకున్నాడు. వాళ్ళు మాట్లాడుకునే మాటలన్నీ అతడికి వినబడుతున్నాయి.

కాసేపటికి ఆమె లేచి వెళ్ళిపోయింది.

అతడు మాత్రం అక్కడే కూర్చుని వున్నాడు. చలం అతడిని సమీపించి—"కంగ్రాట్యులేషన్స్!" అన్నాడు.

అతడు ఆశ్చర్యంగా చలాన్ని చూసి—"మీరెవరో నాకు తెలియదు-" అన్నాడు.

"అందుకే కంగ్రాట్యులేషన్స్ చెప్పాను" అన్నాడు చలం.

"నాకేమీ అర్థంకాలేదు" అన్నాడతను.

"నేనెవరో మీకు తెలియదు. అయినా మీకు నా పరిచయం లభించింది. అందుకే అభినందిస్తున్నాను-" అన్నాడు చలం.

"మీ పరిచయం అంత గొప్పదా?" అన్నాడతను.

"ఈ పరిచయంవల్ల పోవలసిన మీ ప్రాణాలు నిలబెట్టబడ్డాయనుకోండి. అప్పుడు నా పరిచయం గొప్పదవుతుందా, కాదా?"

"మిస్టర్ - మీ డొంకతిరుగుడు మాటలు కట్టిపెట్టి అసలు విషయం చెప్పండి. నాకేమీ అర్థంకావడం లేదు—"

చలం దీనంగా ముఖం పెట్టి - "అయితే విన్నగానే

చెబుతాను. మీ ప్రాణాలిప్పుడు ప్రమాదంలో వున్నాయి. వాటిని కాపాడుకోవడం మీ చేతుల్లోనే వున్నది—" అన్నాడు.

"నా ప్రాణాలు ప్రమాదంలో వున్నాయా, ఎలా?"

"ఇంతవరకూ మీతో మాట్లాడి వెళ్ళిన ఆ అందాల రాశి గురించి నాకు పూర్తిగా తెలుసు. ఆమె కామినీ పిశాచి...."

అతడు తెల్లబోయి_"కామినీ పిశాచి .... అంటే?" అన్నాడు.

"కామినీ పిశాచితో సంపర్కం లభిస్తే - మనిషి క్రమంగా క్షీణించిపోయి - ఆఖరుకు చచ్చిపోతాడు. ఈమెను ప్రియురాలిగా స్వీకరిస్తే — మీరు క్షీణిస్తారో లేదో చెప్పలేను కానీ—చావడం తథ్యం—" అన్నాడు చలం.

అతడు జాలిగా చలంకేసి చూసి-"మిష్టర్-మీరు ఆమెను ప్రేమిస్తున్నారా? లేనిపక్షంలో ఆమెపై పగ పట్టి వుండాలి!" అన్నాడు.

"ఆ రెండు విషయాలూ మీకు అనవసరం. మీ కళ్ళలో నాపై జాలి కూడా కనపడుతోంది. అదీ అనవసరమే! ఇటీవలే ఒకతను నా సలహాను పెడచెవిని పెట్టి నిండు జీవితాన్ని కోల్పోయాడు—" అన్నాడు చలం.

"ఎవరతను?"

"అతడి పేరు చెబుతాను. అడ్రసు కూడా ఇవ్వగలను!"

"చెప్పండి!"

"అతడి పేరు సుగుణ్ ...."

5

"నా పేరు ప్రకాష్!" అన్నాడతను.

"కూర్చోండి—" అన్నాడాయన.

"సుగుణ్ మీ అబ్బాయే కదూ!"

ఆయన ముఖం గంభీరంగా మారిపోయింది—"ఇప్పుడు మీకు వాడి ప్రసక్తి ఎందుకు?"

"మీ అబ్బాయి అర్థాంతరంగా హత్య చేయబడ్డాడని విన్నాను. అందుకు కారణాలు తెలుసుకుందామని వచ్చాను...."

"మా అబ్బాయి హత్యచేయబడడమా — అలాగని ఎవరు చెప్పారు మీకు?" అన్నాడాయన ఆశ్చర్యంగా.

"చెప్పలేదు. ఊహించాను—"

"మీ ఊహ పొరపాటు. మా అబ్బాయి ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు—" అన్నాడాయన.

ప్రకాష్ సాలోచనగా — "నేను విన్నదేమిటంటే మీ అబ్బాయిని ఒక కామినీ పిశాచి ఆవహించిందని—" అన్నాడు.

"అలాంటివేమీ మాకు తెలియవు." అన్నాడాయన.

"దయుంచి ఏం జరిగిందో మీరు నాకు చెప్పగలరా?"

"గతాన్ని కెలకక్కండి. నేను తట్టుకోలేను...."

"ప్లీజ్ — మీరు నిజం చెప్పకపోతే నేనూ మీ అబ్బాయికిలాగే చనిపోయే అవకాశం వున్నది—" అన్నాడు ప్రకాష్.

ఆయన ప్రకాష్ పరిస్థితి విన్నాక జాలిపడి కొన్ని వివరాలు చెప్పాడు. ప్రకాష్ శ్రద్ధగా విన్నాడు.

ఆయనకు నలుగురు కొడుకులు. సుగుణ్ మూడవవాడు. అతడికి చదువు తిన్నగా రాలేదు. అల్లరిచిల్లరిగా తిరుగు

తున్నాడని తండ్రి రోజూ తన్నేవాడు. టెన్తు క్లాసు పరీక్ష తప్పాడని తండ్రి చావగొడితే ఇంట్లోంచి పారి పోయాడు సుగుణ్. అతడి కోసం పేపర్లో ప్రకటన వేయించినా ఫలితం లేకపోయింది.

ఓ ఏడాది తర్వాత సుగుణ్ ఆ ఊళ్లోనే ఫ్యాన్సీ షాపు తెరిచాడు. ప్రారంభోత్సవానికి ఇంటిల్లపాదీనీ పిలిచాడు. ఆ తర్వాత ఇంటికి మాత్రం రాలేదు. తల్లి నిత్యం ప్రతిమాలుతూ వుండేది. నలుగురు కొడుకుల్లోకీ సుగుణ్ పరిసితే మెరుగ్గా వున్నదనిపించుకుని ఆర్నెల్ల క్రితం ఇంటికి వచ్చాడు సుగుణ్. అయితే ఇంట్లో ఎల్ల కాలం వుండననీ—త్వరలోనే పెళ్ళిచేసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోతాననీ సుగుణ్ తల్లికి చెప్పాడు. పెళ్ళి విష యంలో తలిదండ్రులమాట విననని కూడా అతడు స్పష్టం చేశాడు.

సుగుణ్ కు వేరే ఇల్లు వుంది. అది చిన్న డాబా యిల్లు. సుగుణ్ స్వార్జితంగా కొనుక్కున్న ఇల్లు అది. సుగుణ్ అప్పుడప్పుడు రాత్రిళ్ళు అక్కడ గడుపుతూండే వాడు. అతడికాట్టే మంచి పేరు లేదు. తలిదండ్రులకు అతడు ధనసాయం చేస్తున్నాడు. ఇంట్లో మంచిగా వుంటున్నాడు. అందుకని అతడి గురించి ఇంట్లో ఎవ్వరూ ఏమీ అనేవారుకాదు. అందులోనూ అతడి మన స్తత్వం గురించి అందరికీ బాగా తెలుసు.

చనిపోయే రోజున సుగుణ్ బ్యాంకునుంచి ఎనిమిది వేలు తీశాడు. ఆ డబ్బు లీల అనే యువతికివ్వాలని అతడు ముందు రోజు డైరీలో రాసుకున్నాడు. ఆ రోజు అతడు ఆ డబ్బును లీలకు ఇచ్చాడనీ, సాయంత్రం తన యింట్లో లీలను భార్యగా ప్రవేశపెట్టదలిచాడనీ సుగుణ్

స్నేహితుడు రాంగోపాల్ చెప్పాడు.

సుగుణ్ సాయంత్రం నాలుగింటికి ఇంటికి వచ్చాడు. వివాహం గురించి ఇంట్లో ఏమీ చెప్పలేదు. నాలుగున్నర ప్రాంతాల ఓ పెద్ద కేక పెట్టాడు. డాక్టర్ని పిలిచారు. డాక్టరు వచ్చేలోగా అతడి ప్రాణం పోయింది. డాక్టరు పోలీసుల్ని పిలవమన్నాడు. సుగుణ్ కి విషప్రయోగం జరిగిందన్నాడు. పోలీసుల్ని పిలిచారు. వాళ్ళు బాగా విచారించారు. సుగుణ్ తలిదండ్రులకోసం ఏమీ వుంచలేదు. ఫ్యాన్సీ దుకాణం సుగుణ్ పేరునే వున్నది. పది రోజులకు ముందు అతడు దానిని మరొకపేరుకు మార్చాడు.

పోలీసులు సుగుణ్ తలిదండ్రులను అనుమానించలేదు. అతడు వారికి స్వయానా కొడుకు. ఆపైన అతడి మరణం వల్ల వారికే ప్రయోజనమూ లేదు. వారు గోవిందరావును అనుమానించారు. ఫ్యాన్సీ దుకాణం గోవిందరావు పేరుకు మారిన తర్వాత పదిరోజుల్లోనే సుగుణ్ మరణించాడు.

అయితే పోలీసుల అనుమానం సరైనదికాదు. గోవిందరావు లక్షలకు అధిపతి. ఓ చిన్న ఫ్యాన్సీ దుకాణం కోసం హత్య చేయాల్సిన అవసరం అతడికిలేదు. ఆపైన సుగుణ్ ఫ్యాన్సీ దుకాణాన్ని గోవిందరావు పేరుకు మార్చడానికి కారణమున్నది. అతడు దానిని గోవిందరావుకు తనఖా పెట్టాడు.

గోవిందరావును అడిగితే-సుగుణ్ తలమునకలే అప్పుల్లో వున్నాడని - తనకు యాభై వేలు బాకీపడి—దుకాణాన్ని తనఖా పెట్టాడనీ — అతణ్ని నిరాశా నిస్పృహలు ఆవరించాయనీ ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుందని అంటూండేవాడనీ చెప్పాడు.

గోవిందరావు చెప్పిన నిరాశా నిస్పృహలు సుగుణ్ ముఖంలో — తలిదండ్రులెన్నడూ చూడలేదు. అయితే అతడు చాలా గుట్టయిన మనిషి. తనవారివద్ద తన ఓటమిని అంగీకరించే మనస్తత్వం కాదు అతడిది.

పోలీసులు ఆత్మహత్యగా నిరూపించారు. అందరూ అది సబబు అని అనుకున్నారు. కేసు తేలిపోయింది.

"మరి—లీల విషయం ఏమిటి?" అన్నాడు ప్రకాష్.

"సుగుణ్ డైరీలో ఒక విశేషం వున్నది. వాడు లీల అనే అమ్మాయిని భార్యగా స్వీకరించదలిచాడు. ఆ అమ్మాయి కామినీ పిశాచి అని ఒకతను వాడిని హెచ్చరించాడు. ఆ డైరీని మేము పోలీసులకు చూపించలేదు. ఆ హెచ్చరిక ప్రకారమే సుగుణ్ మరణించాడు—" అన్నాడు సుగుణ్ తండ్రి.

6

"చెప్పండి!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"లీల అనే అమ్మాయి నన్ను కోరింది. తనకు మగవాడి అండ కావాలనీ — తను అసలైన భార్యలా అణిగిమణిగి ఉంటాననీ— నేను అసలైన భర్తలా తనకోసమే జీవించనవసరంలేదనీ చెప్పింది. ఆమె నాకు నచ్చింది. నాలుగు నెలలపాటు నాతో ఉండడానికి ఆమె ఎనిమిదివేలు అడిగింది. ఇచ్చేద్దామనే నిర్ణయించుకున్నాను" అన్నాడు ప్రకాష్.

"ఇది పూర్తిగా మీ వ్యక్తిగత విషయం" అన్నాడు వెంకన్న.

"అసలు విషయం చెప్పనివ్వండి—" అన్నాడు ప్రకాష్.

"ఉపోద్ఘాతం తగ్గించి త్వరగా చెప్పండి-" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఆమె నన్ను కలుసుకుని వెళ్ళిన తర్వాత ఒకతను వచ్చి నన్ను హెచ్చరించాడు. ఆమె కామినీ పిశాచి అనీ ఆమె సంపర్కం నాకు చావుకు తెచ్చిపెడుతుందనీ అని—సుగుణ్ కేసు ఉదాహరణగా ఇచ్చాడు...." అంటూ జరిగింది పూర్తిగా వివరించాడు.

"అంతా నోట్ చేసుకున్నారా?" అన్నాడు వెంకన్న తన అసిస్టెంట్సువంక చూసి.

సీతమ్మ, రాజమ్మ తలలూపారు.

"ఒకసారి చదవండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

సీతమ్మ, రాజమ్మ ఏక కంఠంలో నోట్సు చదివారు.

"ఇద్దరూ ఒక్కలాగే రాసుకున్నారే!" అన్నాడు ప్రకాష్ ఆశ్చర్యంగా.

"నా అసిస్టెంట్సు టేపురికార్డును మించినవాళ్ళు. వాళ్ళిద్దరూ ఒక్కలాగే రాశారని ఆశ్చర్యపోక—మీరు చెప్పిందంతా వాళ్ళు తిన్నగా నోట్ చేసుకున్నారో లేదో చెప్పండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

ప్రకాష్—"నేను చెప్పింది వాళ్ళ నోటంట వింటూంటే—ఒకే విషయాన్ని కొందరు నాలా అసహ్యంగానూ, కొందరు మీ అసిస్టెంట్సుకిలా అందంగానూ కూడా చెప్పవచ్చునన్న కొత్త విషయాన్ని తెలుసుకున్నాను—" అన్నాడు.

వెంకన్న తన విసుగును బయటకు ప్రదర్శించలేక మనసులోనే విసుక్కున్నాడు. అతడి అసిస్టెంట్సు వయసులో వున్న అందమైన ఆడపిల్లలు. కొందరు క్లయంట్సు కేవలం వాళ్ళకోసమే వస్తారని అతడికి

తెలుసు. నిజంగా ఆపదలో వున్న వాళ్ళు పరిసరాలను గుర్తించలేరు. ప్రకాష్ ప్రవర్తననుబట్టి అతడు నిజంగా ఆపదలో లేడని వెంకన్నకు అనిపించింది.

"సుగుణ్ మరణం గురించి నాకు తెలుసు. యెక్కడెక్కడి నేరాలకు సంబంధించిన వార్తలూ నాకు వస్తాయి. అతడిని కామినీ పిశాచి గురించి ఎవరో హెచ్చరించారన్న విషయం మాత్రం మీవల్లనే నాకు తెలిసింది. ఇంతకూ మీరు వచ్చిన పని చెప్పండి. నాకు చేతనైన సాయం చేస్తాను..." అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను లీలను వివాహం చేసుకుందామనుకుంటున్నాను. ఆమె షరతులు నాకు నచ్చాయి. మా వివాహం నా ప్రాణాలకు ప్రమాదం కలగకుండా మీరు నన్ను కాపాడాలి—" అన్నాడు ప్రకాష్.

వెంకన్న కాస్త చిరాగ్గా—"నేను విషం తాగాలనుకుంటున్నాను. నాకు చావు రాకుండా కాపాడండి—అని నా దగ్గరకు వస్తే నేనేం చెప్పాలి?" అన్నాడు.

"లీలను వివాహం చేసుకోవడమూ—విషం తాగాలనుకోవడమూ ఒకటేనని మీ అభిప్రాయమా?"

"నా అభిప్రాయం అది కాదు. భార్యభర్తను చంపాలనుకుంటే అందుకు ఎన్నో అవకాశాలు. మీరిద్దరూ విడిగా వుంటే తప్ప, ఆమెనుంచి మిమ్మల్ని కాపాడడం మాకు సాధ్యపడదు...."

"నా అనుమానం నన్ను హెచ్చరించిన చలం అనే వ్యక్తిమీద వున్నది - మీరతడిని కనిపెట్టి వివరాలు సేకరించాలి. అందుకు అడ్వాన్సుగా వెయ్యి రూపాయలు ఇస్తాను...." అన్నాడు ప్రకాష్.

"అడ్వాన్సు వద్దు. వివరాలు సేకరించాక నేనే మీ

నుంచి అయిదువేల రూపాయలు ఫీజు వసూలు చేస్తాను”
అన్నాడు వెంకన్న.

ప్రకాష్ వెళ్ళిపోయాడు.

“బాస్ - అడ్వాన్సు ఎందుకు వద్దన్నారు?” అంది సీతమ్మ.

“ఇలాంటి కేసులు నేను తీసుకోను. ప్రకాష్ అలా వెళ్ళగానే ఇలా మన బాధ్యత తీరిపోయింది-” అన్నాడు వెంకన్న.

“పాపం-అతడు నిజంగానే ఆపదలో వున్నాడేమో!” అన్నది రాజమ్మ.

“ఎవరి కర్మకు ఎవరు కర్తలు?” అన్నాడు వెంకన్న.

7

అది చిన్న డాబా ఇల్లు.

డిటెక్టివ్ వెంకన్న కారు ఆ ఇంటిముందు ఆగింది. అందులోంచి వెంకన్న దిగి ఆ యింటి తలుపు తట్టాడు.

సుమారు పదహారేళ్ళ కుర్రాడు ఆ ఇంటి తలుపు తీశాడు.

“మిస్ లీల - ఈ యింట్లో వుంటున్నదా?” అన్నాడు వెంకన్న.

“లోపలకు రండి-” అన్నాడా కుర్రాడు.

వెంకన్న లోపలకు వెళ్ళాడు.

పెద్ద హాలు. ఆ హాలుకు అనుకుని వున్న ఓ గదిలో లీల అద్దెకుంటున్నది. ఆ సమయంలో లీల గదిలోనే వున్నది.

వెంకన్న తలుపు తట్టాడు. లీల తలుపుతీసి అతడివంక ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

“నా పేరు వెంకన్న. నేను డిటెక్టివును....”

"నమస్కారం-" అన్నది లీల. ఆమె కనులనుంచి ప్రశ్నార్థకం మాత్రం తొలగిపోలేదు.

వెంకన్న లీలను పరీక్షగా చూశాడు. చెప్పుకోతగ్గ అందం ఆమెది. ఆమె కనులలో లీలగా మెరిసే ఆహ్వానం ఏ పురుషుడికైనా మతి పోగొడుతుంది. ఈమె కామినీ పిశాచి అంటే నమ్మవచ్చునని అనుకున్నాడు వెంకన్న.

లీల అతడికి కుర్చీ చూపించింది. తనూ కూర్చుంది.

"నీవు మళ్ళీ ఎవరినైనా ప్రేమిస్తున్నావా?" అన్నాడు వెంకన్న.

లీల అతని ప్రశ్న అర్థంకానట్లు చూసింది.

"నువ్వు సుగుణ్‌ని ప్రేమించావు. అతడు మరణించాడు. ప్రకాష్‌ని ప్రేమించావు. అతడూ మరణించాడు. మళ్ళీ ఇప్పుడు ఎవరినైనా ప్రేమిస్తున్నావేమో తెలుసుకుందామని వచ్చాను..."

లీల ఆశ్చర్యంగా - "మీకివన్నీ యెలా తెలుసు?" అంది.

"నేను డిటెక్టివునని ముందే చెప్పాను-" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరు డిటెక్టివు అయితే మాత్రం - అందరికి సంబంధించిన విషయాలూ తెలియాలని లేదుగదా—" అన్నది లీల.

"నిజమే! కానీ - నన్ను ప్రకాష్ అడిగాడు - తన ప్రాణాలు రక్షించమని!"

లీల ఆశ్చర్యంగా - "తను చనిపోతానని ప్రకాష్‌కు ముందే తెలుసా?" అన్నది.

"ప్రకాష్‌కే కాదు. సుగుణ్‌కి కూడా తెలుసు. నీ మైకంలోపడి వాళ్ళిద్దరూ ప్రాణాలకు కూడా లెక్క

చేయలేదు-"

"మధ్య నే నేం చేశాను-" అన్నది లీల.

చలం కామినీ పిశాచి గురించి హెచ్చరించిన విషయం లీలకు చెప్పాడు వెంకన్న.

లీల తెల్లబోయి - "ఎవరతను? నా గురించి అలా ఎందుకు చెప్పాడు?" అన్నది.

"అతడెందుకు చెప్పాడో నీకు తెలియాలి. కానీ అతడు చెప్పింది నిజంగా జరిగింది-" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరిప్పుడు నా దగ్గరకు యెందుకు వచ్చారు?" అన్నది లీల.

"ప్రకాష్ నన్ను తన ప్రాణాలు రక్షించమని అడిగాడు. నేనది సీరియస్‌గా తీసుకోలేదు. అతడి ప్రాణాలు పోయాయి. నిజం తెలుసుకోవడం నా బాధ్యత. పోలీసులు ప్రకాష్‌ది ఆత్మహత్య అని తీర్మానించారు. కానీ నేనది నమ్మడంలేదు. ప్రకాష్ నీతో వైవాహిక జీవితం గురించి కన్న కలలు అతడి కళ్ళలో చూశాను నేను-" అన్నాడు వెంకన్న.

లీల దిగులుగా - "అంతా నా దురదృష్టం-" అన్నది.

"ఒకరి దురదృష్టం - ఇంకొకరికి అదృష్టం అవుతుంది. నీకు ఇద్దరి ప్రేమికులనుంచి రెండెనిమిదులు - పదహారు వేలు వచ్చాయి-" అన్నాడు వెంకన్న.

"అంటే పదహారు వేలకోసం నేనీ హత్యలు చేశానంటారా?"

"నేననలేదు. తెలుసుకోవాలి-"

"నాకేమీ తెలియదు...."

"ఆ నమ్మకం నాకు కలగాలంటే నేనడిగిన కొన్ని ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పాలి. ముందు చలం యెవరో

చెప్పు!" అన్నాడు వెంకన్న.

"నేనతణ్ణి చూడలేదు. అతడెవరో నాకు తెలియదు."

"చలం అన్న పేరుగల వ్యక్తి నీకు తెలియదా?"

తల అడ్డంగా ఊపింది లీల.

"పోనీ—నీ ప్రియులను హత్య చేయడానికి తగిన కారణాలుగల వ్యక్తి ఎవరైనా వున్నాడా?" అన్నాడు వెంకన్న.

లీల ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది.

"అది నాకు చాలా పనికివచ్చే సమాచారం అవుతుంది. నీకు తెలిసింది చెప్పడం నీకే మంచిదవుతుంది-" అన్నాడు వెంకన్న.

"నాకేమీ తెలియదు-" అన్నది లీల.

"నీకు తెలుసు-" అన్నాడు వెంకన్న.

"తెలియదు-" అన్నది లీల.

"నీకు తెలిసింది దాచిపెట్టడంవల్ల - బహుశా ఒక రోజున నీవు చేయని హత్యలకు హంతకురాలిగా కోర్టులో నిలబడవచ్చు-" అన్నాడు వెంకన్న.

"నిజంగా నాకేమీ తెలియదు-" అన్నది లీల.

"ఎవరి కర్మకు ఎవరు కర్తలు?" అంటూ వెంకన్న అక్కణ్ణించి బయటపడ్డాడు.

8

డిటెక్టివ్ వెంకన్న ఇలా వెళ్ళగానే అలా ఓ అమ్మాయి ఆ యింట్లో ప్రవేశించి - లీల గదికి వెళ్ళింది.

ఆమె వెళ్ళేసరికి గదిలో లీల ఏడుస్తోంది.

"లీలా!" అన్నదా యువతి.

లీల తలెత్తి ఆ యువతివంక చూసి కళ్ళు తుడుచుకుంది. ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి.

"ఏడుస్తున్నావా?" అన్నదా యువతి.

లీలకు మళ్ళీ ఏడుపు వచ్చింది. ఆ యువతి లీలను సమీపించి తనే ఆమె కళ్ళు తుడిచి - "నీకో శుభవార్త తీసుకుని వచ్చాను_" అన్నది.

"ఏమిటది?" అన్నది లీల.

"ఇప్పుడు నీ గదిలోనికి డిటెక్టివ్ వెంకన్న వచ్చి వెళ్లాడు కదా - ఆయనకు నీ గురించిన వివరాలేమైనా చెప్పావా?" అన్నదా యువతి.

"లేదు_"

"వెరీగుడ్-" అన్నదా యువతి-"ఎట్టి పరిస్థితిల్లోనూ నీ గతం ఇక్కడ బయటపడకూడదు. అసలా డిటెక్టివ్ ఎందుకొచ్చాడు? ఏం చెప్పాడు?"

లీల జరిగింది చెప్పింది.

"ఆ ప్రకాష్ అనుమానస్థుడు. భయస్థుడు. అలాంటి వాణ్ని ఎన్నుకుని నేనో పెద్ద పొరపాటు చేశాను. అనవసరంగా నీ విషయం డిటెక్టివు వరకూ వెళ్ళింది. ఈసారి అలాంటి పొరపాటు జరుగదు-" అన్నదా యువతి.

"మళ్ళీ _ ఈసారి అంటున్నావా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది లీల.

"ఈసారి అనకుండా ఎలా? నీకు సరైన జీవిత భాగస్వామిని వెతికి పెట్టడం నా బాధ్యత...." అన్నదా యువతి.

"కానీ అతను....ఊరుకుంటాడా?"

"అతడి గురించి మన అంచనా తప్పయింది. అనుకున్నది సాధించడంకోసం అతడేమైనా చేస్తాడనుకుంటాను. అందుకే ఈసారి అతడికంటె బలమైన వ్యక్తిని

ఎన్నుకున్నాను. అతడికెవ్వరూ ఏమీ చేయలేరు...."
అన్నదా యువతి.

"నిజంగా?" అన్నది లీల. ఆమె కళ్ళు మెరిశాయి.

"నేను నీకు అబద్ధం చెబుతానా?"

"చెప్పవు...." అన్నది లీల అమాయకంగా.

"అతడికి బలం వుంది. ధనం వుంది. అనుకున్నది సాధించగల పట్టుదల వుంది. ప్రమాదాలకు లెక్క చేయని తెగింపు వుంది. తనకు ప్రమాదం వున్నదనిపిస్తే అతడు డిటెక్టివుల సాయం మాత్రం కోరడు—" అన్నదా యువతి.

"నీ సాయంతో నేనా జీవిత భాగస్వామిని ఎన్నుకో గలనని ఆశిస్తున్నాను. నీ పరిచయం నా అదృష్టం—" అన్నది లీల.

"వివేకా గార్డెన్స్‌లో బ్లాక్ రోజెస్ దగ్గర - అతడు నీకోసం ఎదురు చూస్తూంటాడు. అతడు తెల్ల పాంటు - ఎర్ర చొక్కా వేసుకుని ఉంటాడు. నీకంటే తెల్లగా వుంటాడు. సరిగ్గా సాయంత్రం అయిదింటికి వెళ్ళి అతన్ని కలుసుకో-" అన్నదా యువతి.

"అతడి పేరు-?" అన్నది లీల.

"జనార్దనం-" అన్నదా యువతి.

9

"మీ పేరు జనార్దనం కదూ-" అన్నాడతను.

"అవును...." అన్నాడతను.

"ఇప్పుడే వెళ్ళిన ఆ యువతి పేరు లీల కదూ?" అన్నాడతను.

"అవును...." అన్నాడతను.

"మీరామెను ప్రేమిస్తున్నారు కదూ?"

"పెళ్ళి చేసుకోవాలని కూడా అనుకుంటున్నాను. మీ కెందుకు?" చిరాగ్గా అన్నాడతను.

అతను నవ్వి - "నా పేరు చలం-" అన్నాడు.

"మీ పేరు నేనడగలేదు!" అన్నాడు జనార్దనం.

"అడక్కపోయినా చెబుతాను నేను-" అన్నాడు చలం.

"ఇదిగో మిస్టర్ చలం! నాకు టైము చాలా విలువైనది. నేనది వృథా చేయలేను-" అన్నాడు జనార్దనం.

"టైముకంటే విలువైనది ప్రాణం. ఆ విషయం మీరు ఒప్పుకుంటారనుకుంటాను-" అన్నాడు చలం.

"అంటే?"

"మీ ప్రాణాలు ప్రమాదంలో వున్నాయి-" అన్నాడు చలం.

"మీరేం చెప్పదల్చుకున్నదీ త్వరగా చెప్పండి-" అన్నాడు జనార్దనం.

"మీ పేరు మీకు తెలుసు. మీ ప్రియురాలి పేరు మీకు తెలుసు. మీకు తెలిసినవన్నీ నాకూ తెలుసు. అయితే మీ గురించి మీకు తెలియనివి కొన్ని వున్నాయి. అవి కూడా నాకు తెలుసు-" అన్నాడు చలం.

"ఏమిటవి?" అన్నాడు జనార్దనం.

"మీరు లీలను పెళ్ళి చేసుకుంటే మీ ప్రాణాలు పోతాయి-"

"బెదిరిస్తున్నావా?"

"ఇది బెదిరింపు కాదు. నిజం చెబుతున్నాను...."

"ప్రాణాలు పోతాయని ఎవరికీ ముందుగా తెలియదు. ఇది నిజంగా బెదిరింపే-" అన్నాడు జనార్దనం.

"అయితే మీకు సుగుణ్, ప్రకాష్‌ల గురించి

తెలియదా?"

"వాళ్ళెవరు?"

"లీల గురించి నేను హెచ్చరిస్తే చెవిని పెట్టలేదు-"

"ఇప్పుడు వాళ్ళెక్కడున్నారు?"

"ఎక్కడున్నారో చెప్పలేను. కానీ ఈ భూమ్మీద మాత్రం లేరు...."

జనార్దనం చలం భుజంమీద చేయివేసి - "అయితే మీరు నా శ్రేయోభిలాషి అన్నమాట-" అన్నాడు.

"ఇప్పటికి మీరు నిజం గ్రహించారు-" అన్నాడు చలం.

"మీ మాటలు విని లీలతో వివాహం మానేయ మంటారు-"

"అవును...."

"నాతో రండి-" అన్నాడతను. చలం అతడి ననుస రించాడు.

ఇద్దరూ వివేకా గార్డెన్స్ నుంచి బయటకు వచ్చారు.

"కారెక్కండి—మీతో చాలా మాట్లాడాలి—" అన్నాడు జనార్దనం.

ఇద్దరూ కారెక్కారు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి-నా ప్రాణాలెందుకు పోతాయి?" అన్నాడు జనార్దనం కారు స్టార్టుచేస్తూ.

"ఆ లీల కామినీ పిశాచి.."

"ఆమె నాకు మనిషిలాగే కనిపించింది-" అన్నాడు జనార్దనం.

"పెళ్ళయ్యేదాకా అలా కనిపిస్తుంది. పెళ్ళి అయి నాకనే ఆమెలోని పిశాచం బయటకు వస్తుంది—" అన్నాడు చలం.

"మీకెలా తెలుసు?"

"ఆమె కారణంగా ఎందరో చనిపోయారు—"

"మీకెలా తెలుసూ—అనడిగాను—" అన్నాడు జనార్దనం.

చలం మాట్లాడలేదు.

"మీకు తెలిసిన విషయాలు మీరు చెప్పడం లేదను కోండి. ఎలా బైట పెట్టించాలో నాకు తెలుసు—" అన్నాడు జనార్దనం.

చలం మాట్లాడలేదు.

జనార్దనం ఉన్నట్లుండి సడన్ బ్రేక్ వేశాడు. ఒక్క కుదుపులో కారు ఆగింది.

"ఏమయింది?" అన్నాడు చలం.

"మనం రావలసినచోటు వచ్చేసింది...." అన్నాడు జనార్దనం.

చలం అటు చూశాడు. ఎదురుగా పెద్ద హోటల్ వుంది.

"మనకీ హోటల్లో పనేమిటి?" అన్నాడు చలం.

"మీరు అటు చూస్తున్నారు. ఇటు చూడండి—" అన్నాడు జనార్దనం.

చలం అటు చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. అక్కడ పోలీస్ స్టేషన్ వున్నది.

"మీకు తెలిసిన విషయాలు మీరు చెప్పడంలేదు. బైట పెట్టించడంకోసం ఇక్కడకు తీసుకుని వచ్చాను." అన్నాడు జనార్దనం.

"మీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?"

"నా ఉద్దేశ్యం—మీ ఉద్దేశ్యం తెలుసుకోవడమే" అన్నాడు జనార్దనం-"దయుంచి పారిపోయే ప్రయత్నం

చేయకండి. అది మీకు క్షేమం కాదు—"

చలం పారిపోయే ప్రయత్నం చేయలేదు. కార్లోంచి బయటకు వచ్చేక ఇద్దరూ పోలీస్ స్టేషన్లో ప్రవేశించారు.

"డియర్ మిస్టర్ ఇన్స్పెక్టర్! నేను పెళ్ళిచేసుకుంటే ప్రమాదమని ఇతడు నన్ను హెచ్చరిస్తున్నాడు. చావగలనని బెదిరిస్తున్నాడు. రేపే నా వివాహం. నా వివాహం అయ్యేవరకూ దయుంచి ఇతణ్ని లాకప్‌లో వుంచండి—" అన్నాడు జనార్దనం.

"మీరు వెళ్ళండి సార్—ఇతడి సంగతి నేను చూసుకుంటాను—" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఇటీవల మరణించిన సుగుణ్, ప్రకాష్ అనేవాళ్ళు ఇతడి కారణంగా పోయారని నా అనుమానం. మీరు ఇతన్నించి ఆ వివరాలన్నీ రాబట్టాలి—" అని వెళ్ళిపోయాడు జనార్దనం.

చలం ఇన్స్పెక్టర్ వంక తిరిగి — "మీరు నన్ను లాకప్‌లో ఉంచి లాభంలేదు. అతడి వివాహోన్నాపండి. లేకుంటే అతడి ప్రాణాలు పోతాయి—" అన్నాడు.

"నీనుంచి నేను ఇంకా చాలా విశేషాలు రాబట్టాలనుకుంటున్నాను...." అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్. అతడి చూపులు క్రూరంగా వున్నాయి.

10

"హలో-మీరు కూడా ఇక్కడ....ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ శేఖర్.

"ఈ కేసులో నాకూ ఆసక్తి వుంది—" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"మిమ్మల్ని ఎవరైనా పిలిచారా?"

"లేదు. ఇతడు చనిపోతాడేమోనన్న అనుమానం

నాక్కలిగింది. ఎలా చనిపోతాడో తెలుసుకోవాలని ఒక మనిషిని నియమించాను. అతడు అహర్నిశలూ ఇతణ్ని అనుసరించి వుంటున్నాడు. చనిపోగానే నాకు వార్త అందింది—"

ఇన్‌స్పెక్టర్ శేఖర్ డిటెక్టివ్ వెంకన్న వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ—"ఇతడు చనిపోతాడన్న అనుమానం మీకెందుకు కలిగింది?" అన్నాడు.

"అది దేవ రహస్యం. చెప్పకూడదు—"

"నేనడిగిన కారణం వేరు. జనార్దనం చనిపోతాడని తెలిసిన వ్యక్తి మరొకడున్నాడు. అతడు మా స్టేషన్లో లాకప్‌లో వున్నాడు—" అన్నాడు శేఖర్.

"అయితే మనం కలిసి మాట్లాడుకోవాలి. ముందిక్కడ మీ తంతులు పూర్తి కానివ్వండి-" అన్నాడు వెంకన్న.

కేసు అన్నివిధాలా సుగుణ్, ప్రకాష్‌ల కేసుల్ని పోలి వుంది.

జనార్దనానికి చావు హఠాత్తుగా సంభవించింది.

డాక్టర్ విషప్రయోగం అన్నాడు. అతడికి ఆత్మహత్య చేసుకునేందుకు కారణాలున్నాయి. అవి బయట పడ్డాయి. ఎవరూ అతడిని హత్య చేసే అవకాశంలేదు.

వెంకన్న ఎవర్నీ ఏమీ ప్రశ్నించలేదు. అతడు అక్కడ జరిగే తతంగమంతా శ్రద్ధగా గమనించాడు. ఆఖరున శేఖర్‌తో కలిసి పోలీస్‌స్టేషన్‌కు వెళ్ళాడు.

"మీకు తెలిసింది మీరు చెప్పాలి. నాకు తెలిసింది నేను చెబుతాను—" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శేఖర్.

"అలాగే—" అన్నాడు వెంకన్న — "ఒకమ్మాయి వుంది. ఆమె జనార్దనాన్ని ప్రేమకు ఎన్నుకుంది. జనార్దనం ఆమెను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నాడు. ఆమెను

పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటే చస్తావని ఒకడు జనార్ధనాన్ని హెచ్చరించాడు. జనార్ధనం ఆ హెచ్చరికను లెక్క చేయలేదు. చచ్చిపోయాడు. జనార్ధనాన్ని హెచ్చరించిన మనిషి ఎవరో నేను చూడలేదు. నేను నియమించిన వ్యక్తి ఆ విషయం నిర్లక్ష్యం చేశాడు...."

"ఆ మనిషి నా వద్ద వున్నాడు—" అన్నాడు శేఖర్—"ఆశ్చర్యమేమిటంటే—అతడు కూడా అన్నీ మీరు చెప్పినట్లే చెబుతున్నాడు—"

"అతన్ని ఒక్కసారి పి ● వ ం డి—" అన్నాడు వెంకన్న.

చలం అక్కడికి రప్పించబడేలోగా — జనార్ధనం తనవద్దకు చలాన్ని ఏ విధంగా తీసుకువచ్చిందీ వెంకన్నకు చెప్పాడు శేఖర్.

"మనిషి మొండివాడులాగున్నాడు. అలాంటివాడు చనిపోవడం నాకు ఆశ్చర్యంగా వున్నది—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నా అనుమానం ఆ అమ్మాయి నిజంగా కామినీ పిశాచేమో అని!" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ శేఖర్.

అప్పటికి సార్జంట్ చలాన్ని అక్కడకు తీసుకుని వచ్చాడు.

చలం అక్కడకు వస్తూనే — "జనార్ధనం ఎలా వున్నాడు సార్!" అనడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్ని.

"ఎలా వుంటాడనుకుంటున్నావ్?" అన్నాడు శేఖర్.

"న్యాయానికి ఈపాటికి చచ్చిపోయి వుండాలి—"

"నువ్వు లాకప్ లో వున్నావు కదా—యెలా చచ్చిపోతాడు?"

చలం నవ్వి—"చంపేది నేనైతే కదా?" అన్నాడు.

"అయితే చంపడానికి ఎవర్ని నియోగిస్తున్నావ్!"

"నేను నియోగించడమేమిటి? చంపవలసిన అవసరం నాకేమిటి? చంపే ఉద్దేశ్యమే నాకుంటే హెచ్చరించే పనికి ఎందుకు పూనుకుంటాను? నా దురదృష్టంకొద్దీ ఎవరూ నా హెచ్చరికను పాటించడంలేదు-" అన్నాడు చలం.

"ఇప్పుడు జనార్దనం చచ్చిపోయాడంటే నీకు సంతోషం కలుగుతుందా, దిగులు పడతావా?" అనడిగాడు శేఖర్.

"సురేష్, ప్రకాష్‌ల విషయంలో అయితే దిగులు పడ్డాను. కానీ ఇప్పుడు నాకు చాలా సంతోషంగా వుంటుంది——" అన్నాడు చలం.

శేఖర్ అతడివంక కోపంగా చూస్తూ—"సాటిమనిషి చచ్చిపోతే—ఎంత శత్రువైనా సరే కంటతడిపెడతారే- అలాంటిది .... నువ్వు ...." అని మాటలు రాక ఆగిపోయాడు.

"సార్ —— ఎవరికైనా స్వంత ప్రాణం తర్వాతే ఎదుటివాడి ప్రాణం. నేను నిస్వార్థపరుణ్ని కాబట్టే లీల గురించి సురేష్‌ని, ప్రకాష్‌ని హెచ్చరించాను. ఇప్పుడు జనార్దనాన్ని హెచ్చరించాను. కానీ ఫలితం ఏమిటి? నా ప్రాణాలకు ప్రమాదం ఏర్పడింది. నాకు తెలిసిన విషయం చెప్పి నిండు ప్రాణాన్ని కాపాడాలనుకున్నందుకు అంతా నన్నే హంతకుడిగా అనుమానించే పరిస్థితి ఏర్పడింది.

మీరే చెప్పండి సార్ ....ఒక ఆడదానికోసం—— అందులోనూ పరాయి మగాళ్ళను ప్రేమిస్తున్న ఆడదాని కోసం ఎవరైనా హత్యలు చేస్తాడా....మీరే అలో

చించండి సార్! అందుకే ఇప్పుడు జనార్దనం నేను లాకప్ లో వుండగా చచ్చిపోతే — అది నాకు ఎంతో మేలు చేస్తుంది. నామీద ఎవరికే అనుమానాలున్నా పోతాయి. అప్పటికీ మీ అనుమానం పోకపోతే— నన్నిక్కడే కొన్నాళ్ళుంచేయండి. లీల ఎవర్ని ప్రేమిస్తే వాళ్లు చస్తారు. అది మీరు కళ్ళారా చూస్తారు...." అన్నాడు చలం ఇన్ స్పెక్టర్ వంక ఉత్సాహంగా చూస్తూ.

"ఎలా చస్తారంటావ్?"

"బహుశా ఆమె స్పర్శలో యేదో మాయ వున్నది. ఆమె గురించి అదే పనిగా ఆలోచిస్తే బుర్ర పాడవుతుందని నా అనుమానం. ఆత్మహత్య చేసుకోవాలన్న బుద్ధి పుట్టవచ్చు—"

శేఖర్ ఆలోచిస్తూ—"నిన్ను లాకప్ లో వుంచాను కానీ నీ కేసు రిజిష్టర్ చేయలేదు. సులభంగా తేలిపోయిన కేసును క్లిష్టతరం చేయడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే నీ మాటలు నమ్మి నిన్ను వదిలిపెడుతున్నాను. అయితే ఇంకోసారి—నీ విషయంలో ఇంకేమైనా అనుమానాలు కలిగితే మాత్రం మొత్తం అంతా తిరగతోడతాను—" అన్నాడు.

"థాంక్స్ సార్—ఇంతకీ జనార్దనం నిజంగా చచ్చిపోయాడా?"

"ఆఁ ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు—" అన్నాడు శేఖర్.

చలం ఆనందంతో కేక పెట్టాడు.

"మిష్టర్ చలం!" అన్నాడు వెంకన్న.

అప్పటిదాకా డిటెక్టివ్ వెంకన్న ఉనికి పట్టించుకోని చలం — "మీరే కదూ సార్ — నన్ను పిలిచారు...." అన్నాడు.

"అవును. నువ్విప్పుడు నాతో రావలసి వుంది—" అన్నాడు వెంకన్న.

"తమరెవరు సార్?" అన్నాడు చలం.

"ఆయన పేరు వెంకన్న. ప్రసిద్ధి పొందిన ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్. ఆయన కారణంగానే నిన్ను వదిలిపెడుతున్నాను. నువ్వు ఆయనతో వెళ్ళు—" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నవ్వుతూ.

11

"మిస్టర్ చలం! నేను నీకు మిత్రుణ్ని కాను. నీవు నిర్దోషివని నేను నమ్మడంలేదు. నా క్లయింట్ ప్రకాష్ నీ కారణంగా చనిపోయాడు. అతడిది ఆత్మహత్య అని పోలీసులు అన్నప్పటికీ నేనది నమ్మలేదు. మర్యాదగా నీకు తెలిసిన నిజాలు నువ్వు నాకు చెప్పకపోతే—ఆపైన నేను నిన్ను వేటాడతాను. నా వేట చాలా ఘోరంగా వుంటుంది—" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"మీరు నానుంచి ఏం తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నారు?"

వెంకన్న నవ్వి—"ఇన్‌స్పెక్టర్ శేఖర్ నీ విషయంలో ఉదాసీనభావం వహిస్తే అందుకు కారణం నేను అర్థం చేసుకోగలను. నేనలా వదిలిపెట్టను నిన్ను. నీకు లీల గురించి ఎప్పట్నించి తెలుసు? ఎలా తెలుసు? ముందీ ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పాలి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"లీలను నేను తొలిచూపులో ప్రేమించాను. ఆమె పరిచయం చేసుకున్నాను. మా పరిచయం ప్రేమగా

మార్కెట్లో గానే ఒకరోజున ఆమె బస్సుకింద పడిపోబో తూంటే ప్రమాదం నుంచి కాపాడాను. అప్పుడామె— "చలం—నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోను?" అనడిగింది. మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం—అన్నాను. ఆమె ఒప్పుకో లేదు. నా ప్రాణదాతవు — నీ ప్రాణాలెలా తీయనూ అంది...."

చలం చెప్పుకుపోతూండగా — "బాస్!" అని అరి చింది సీతమ్మ.

"ఏమిటిది?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఇతడు చెప్పేవన్నీ అబద్దాలు!" అన్నది సీతమ్మ.

"ఎలా తెలుసు నీకు?" కోపంగా అన్నాడు చలం.

"మిస్టర్ — కోప్పడకు....నీవు కూర్చున్న కుర్చీలో కొన్ని ప్రత్యేకమైన ఏర్పాట్లున్నాయి. లై డిటెక్టర్.... అనగా అబద్దాలు కనిపెట్టే యంత్రం గురించి నీవు విన్నావా?" అన్నాడు వెంకన్న.

"అంటే?"

"అబద్దం చెప్పేటప్పుడు మనిషి మెదడులో కొన్ని భావాలు చెలరేగుతున్నాయి. ఆ భావాలకు అనుగుణంగా నరాలు కంపిస్తాయి. నరాల కంపనాన్ని బట్టి మనిషి నిజం చెబుతున్నాడో, అబద్దం చెబుతున్నాడో తెలుసు కోవచ్చు. నువ్వు చెప్పేవి అబద్దాలని సీతమ్మ అంటున్నది. ఆమె చేతిలో లై డిటెక్టర్ ఉన్నది. అది నీ కుర్చీకి కనెక్టు చేయబడి వున్నది—" అన్నాడు వెంకన్న.

చలం తెల్లముఖం వేశాడు.

"మిస్టర్ — ఇప్పుడు నిజం చెప్పు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"నిజం చెబితే నా ప్రాణం పోతుంది—" అన్నాడు

చలం.

"నీ ప్రాణాలకు నా ప్రాణం అడ్డువేస్తాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అది మీవల్ల కాదు—" అన్నాడు చలం.

"నావల్ల కానిపనిలేదు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అయితే ప్రకాష్ ప్రాణాలు యెందుకు రక్షించలేకపోయారు?"

"చాలా మంచి ప్రశ్న వేశావు—" అని నవ్వాడు వెంకన్న—"ప్రకాష్ ప్రాణాలు రక్షించాల్సిన అవసరం ఉంటుందని నేననుకోలేదు. అందుకే అలక్ష్యం చేశాను. ఇప్పుడు ప్రకాష్‌ని చంపిన హంతకుడెవరో తెలుసుకోవాలని పట్టుబట్టాను. తెలుసుకుంటాను. నేను తెలుసుకున్న వివరాలన్నీ పోలీసులకు అందజేస్తాను. నువ్వు ఎవరికైనా భయపడుతూ ఉండిన పక్షంలో ఆ వ్యక్తి బ్రతుకు నేనెలాగూ బయట పెట్టగలను...."

"మీరు తెలుసుకున్న విషయాలను రహస్యంగా వుంచగలరా?"

"నేరసుల మనసులో మార్పు తీసుకునిరావడమే తప్ప శిక్ష నా ధ్యేయం కాదు. నువ్వు నిజం నాకు చెబితే బహుశా నేను నిన్ను రక్షించగలను...."

చలం ఆలోచిస్తూ-"మీరు నిజమే చెబుతున్నారా?" అన్నాడు.

"నా దగ్గరున్న రహస్యాలన్నీ పోలీసులకు అప్పజెప్పే మాటైతే ఈ ఊళ్ళో సగంమంది జైల్లో వుండేవారు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"సరే — చెబుతాను. కానీ మీరు నా ప్రాణాలు రక్షించాలి—" అంటూ ప్రారంభించాడు చలం.

చలం సామాన్యుడు. అతడికి లీల చిన్నప్పట్నించీ తెలుసు. ఇద్దరికీ రెండు సంవత్సరాలక్రితమే పెళ్ళయింది. అతడికి లీల అంటే ప్రాణం. లీలకు పుస్తకాల పిచ్చి. ఆ పుస్తకాల ప్రభావమో ఏమోకానీ తను బానిస జీవితం అనుభవిస్తున్నానన్న అభిప్రాయం ఆమెకు కలిగింది. ఆమెకు విలాస జీవితాలపైన మోజు ఎక్కువయింది. అప్పుడు చలం లీలకోసం ఎక్కువ డబ్బు సంపాదించాలనుకుని ఈ ఊరు వచ్చాడు.

ఈ ఊళ్ళో అతడి చిన్ననాటి స్నేహితుడొకడు చాలా పేరుపొందిన వ్యాపారస్థుడయ్యాడు. చలం అతణ్ని కలుసుకుని తన గోడు చెప్పుకున్నాడు. అతడు అవినీతికరమైన పనులు చాలా చేస్తున్నాడు. తనకు వాటిల్లో సాయంచేస్తే చలం త్వరలోనే ధనవంతుడు కావచ్చునని అతడన్నాడు. సామాన్యుడైన చలం అందుకు భయపడ్డాడు. తనకు కావలసిందల్లా నలుగురూ నడిచే బాటలో డబ్బు సంపాదించడం — అని స్పష్టంచేసి తన ఊరు వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పుడు లీల అతన్ని వదిలి పెట్టాలనుకున్నట్లు చెప్పింది. ఆమె పుట్టింటికి పోయింది. పుట్టింట్లో అంతా ఆమెను తిడితే ఆత్మహత్య చేసుకుంటానని బెదిరించింది. ఈలోగా ధనికుడైన ఆ స్నేహితుడు చలం ఊరికి వచ్చాడు. చలాన్ని కలుసుకున్నాడు. అతడి పరిస్థితి విన్నాడు.

"నీ భార్య అమాయకురాలు. ఆమె ఇల్లు వదిలి వెళ్ళిపోయేలా వుంది. అలాచేస్తే — చివరికి ఏ వ్యభిచారుల కొంపలోనో తేలుతుంది-" అన్నాడు స్నేహితుడు.

"ఏం చేయను?" అన్నాడు చలం.

"నేనో యువతిని పంపుతాను. ఆమె ప్రోత్సా

వాంతో నీ భార్య మా ఊరు వస్తుంది. ఆ యువతి ఆమెకు మగవాళ్ళను వెతికి పెడుతుంది—”

“అంటే ఆమె స్వేచ్ఛాభావాలను నువ్వు ఆమోదిస్తావా?” అన్నాడు చలం విపరీతంగా ఆవేశపడుతూ.

“అదేమీ కాదు. ఆమె కామినీ పిశాచి అని నువ్వు ప్రచారం చేయి — నీ మాటలు నిజమయ్యేలా నేను చూస్తాను—” అన్నాడు స్నేహితుడు.

స్నేహితుడు చలానికి తన పథకం యావత్తూ చెప్పాడు. అది వింటూ చలం హడలిపోయి-“నాకోసం నువ్వు మనుషుల్ని చంపేస్తావా?” అన్నాడు.

“మనుషుల్ని చంపుతూండడం నాకు తప్పదు. ఇప్పుడు నా లిస్టులో కొందరు మనుషులున్నారు. వాళ్ళెలాగూ చావబోతున్నారు. వాళ్ళవిధంగా చచ్చిపోతే నాకూ ప్రయోజనమే—... జనం ఇప్పటికీ మూఢవిశ్వాసాలను గాఢంగా నమ్మాలనుకుంటారు. నీ భార్యకు కామినీ పిశాచి అన్న పేరు వస్తే అది బాగా ప్రచారమవుతుంది. ఆపైన మగాళ్ళు ఆమె అంటే భయపడతారు. అప్పుడు వేరే గతిలేక ఆమె మళ్ళీ నీ పంచనే పడివుంటుంది. అంతే కాదు—నీ ప్రేమ ఎంత గొప్పదో కూడా ఆమెకు ఈ విధంగానే తెలుస్తుంది—” అన్నాడు స్నేహితుడు.

చలం స్వతహాగా భయస్థుడు. కానీ భార్యమీద మమకారంతో — తనామెకు దూరం కాకూడదన్న ఆకాంక్షతో ఇందుకు ఒప్పుకున్నాడు.

“ఇందులో నేను చేసిందేమీ లేదు. మాటలు తప్ప! నేను అబద్ధం చెప్పడం లేదు....” అన్నాడు చలం.

వెంకన్న ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది—

“మిస్టర్ చలం! నిజంగా నీ ప్రాణాలిప్పుడు ప్రమా

దంలో వున్నాయి—" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"నీ స్నేహితుడు తెలివిగా మూడు హత్యలు చేసి అవి కామినీ పిశాచిమీదకు తోసేశాడు. చాలామంది ఆ విషయం నమ్మారు. రేపు పత్రికల్లో కామినీ పిశాచి వివరాలు రానున్నాయి. బహుశా నీ భార్య ఫోటో కూడా వస్తుంది. తర్వాత నీ విషయం తెలుస్తుంది. భర్తవు నీకేమీ కాదు. అప్పుడు అందరికీ అనుమానం కలుగుతుంది. అలా అనుమానం కలగడం నీ స్నేహితుడి కిష్టముండదు. కామినీ పిశాచి అన్న పేరు నీ భార్యకు చిరస్థాయి కావడంకోసం అతడు నిన్ను కూడా ..."

చలం వెర్రి మొహం వేశాడు. అతడి కళ్ళలో భయం స్పష్టంగా కనబడింది. అతడు ఆలోచిస్తున్నాడని ముఖం చూడగానే అర్థమవుతుంది.

"మీరు చెప్పేది నిజమే కావచ్చు. కానీ లీల బ్రతుకు ఏమవుతుంది?" అన్నాడతను దిగులుగా.

"లీల జీవితాంతం నీ స్నేహితుడికి ఉపయోగపడుతూ వుంటుంది. తెలిసి తెలిసి ఏ మగవాడూ ఆమెకు ఆశ్రయ మివ్వడు. నీ స్నేహితుడే ఆమెకు ఆశ్రయమిచ్చి అన్ని విధాలా ఆమెను ఉపయోగించుకుంటాడు .... స్వేచ్ఛా భావాలున్న నీ భార్యకు అతడి వలలో పడడం చాలా సులభం. ఆ తర్వాత ఆమె గతి అథోగతే!" అన్నాడు వెంకన్న.

"అలా జరగడానికి వీల్లేదు—" అన్నాడు చలం.

"నీ కథ సుఖాంతం అవుతుంది. నీ స్నేహితుడి పేరు చెప్పు—" అన్నాడు వెంకన్న. ఆత్రుతగా చలం ముఖం వంక చూస్తూ.

చలం జాప్యం చేయలేదు—"శేషగిరి!" అన్నాడు.

"సరే నువ్వు వెళ్ళు. ఒక్క రెండు రోజులు లీలను కలుసుకోకు. ఆమె వంక చూడకు...." అన్నాడు వెంకన్న.

చలం వెళ్ళిపోయాక వెంకన్న సీతమ్మవంక అభిమాన పూర్వకంగా చూసి — "లై డిటెక్టర్ గురించి సమయానికి మంచి అబద్ధం చెప్పి—చలంచేత నిజం చెప్పించావు. అతడు అబద్ధం చెబుతున్నాడని ఎలా గ్రహించావు?" అన్నాడు.

"మగవాడి కళ్ళు చూసి ఆడది అన్నీ గ్రహించగలదు...." అన్నది సీతమ్మ నవ్వుతూ.

"అయితే రోజూ నా ఎదుట కూర్చుని నా కళ్ళలోకి చూస్తూనే ఉంటావు. నా గురించి ఏమేం గ్రహించావు?" అన్నాడు వెంకన్న.

సీతమ్మ ఏదో చెప్పబోయేలోగా బల్లమీద ఫోన్ మ్రోగింది. వెంకన్న భయంగా ఫోన్ వంక చూశాడు. అది వంటింట్లోంచి వచ్చిందని అతడికి తెలుసు. భార్య పద్మావతీదేవి మాట్లాడడం కోసం అతడు వేరే ఫోన్ కనెక్షన్ ఇచ్చాడు.

వెంకన్న ఫోన్ తీసి—"దేవీ!" అన్నాడు.

"అంతా వింటున్నాను. ఆడవాళ్ళతో కనుల బాసల గురించి మీరు మాట్లాడవద్దు—"

అవతల క్లిక్ మంది.

రాజమ్మ కిసుక్కుమంది.

వెంకన్న అదోలా అసిస్టెంట్సువంక చూశాడు. తనకే ఫోన్ కాల్ వచ్చినా అసిస్టెంట్సు వినడానికి సదుపాయముంది. తనకు భార్యనుంచి ఫోన్ కాల్ వచ్చినపుడు

వాళ్ళను వినవద్దని అతడు శాసించాడు. కానీ వాళ్ళు శాసనాన్ని లెక్క చేయరు. ఇప్పుడూ లెక్క చేయలేదు.

12

శేషగిరి — ఓ పదిమందితో కలిసి ఏవో చర్చలు చేస్తున్నాడు. అంతా పెద్దమనుషులే! ఆ ఊరి ప్రముఖులే!

సమావేశం మధ్యలో శేషగిరి ఇంటి పనివాడు లోపలకు వచ్చాడు. "బాబూ—మీ కోసం ఓ అమ్మాయి వచ్చింది. ఇక్కడే మిమ్మల్ని కలుసుకుంటుందట...."

"సరే—రమ్మనమను...." అన్నాడు శేషగిరి.

లీల లోపలకు అడుగుపెట్టింది. తన చేతిలోని ఫోటో వంకా అక్కడున్న పెద్దమనుషులందరివంకా పరీక్షగా చూసి తిన్నగా శేషగిరిని సమీపించింది.

"ఎవరున్నవ్వు?" అన్నాడు శేషగిరి. కానీ అతడా మెను గుర్తుపట్టాడు.

"నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకో—" అన్నది లీల.

శేషగిరితోపాటు—అక్కడున్న పెద్దమనుషులందరూ తెల్లబోయారు. ఒక్క క్షణం తర్వాత శేషగిరి తేరుకుని— "నాకు వివాహమయిందని తెలుసా?" అన్నాడు.

"తెలుసు. నాకు నీ భార్యతో సమాన స్థాయి అవసరం లేదు. నెలకింతని జీతం ఇస్తే చాలు. భార్యకంటే నమ్మ కంగా పడివుంటాను...."

"సమాజంలో నా హోదా ఏమిటో నీకు తెలుసా? భార్యగా నేను బజారు స్త్రీని స్వీకరించనని తెలుసా?"

"నేను బజారు స్త్రీని కాను. కానీ ఇప్పుడు నీవంటి వాడి ఆశ్రయం లభించకపోతే నా బ్రతుకు బజారు పాలయ్యేలా వుంది—" అన్నది లీల.

"నిన్నిక్కడకు ఎవరు పంపారు?" అన్నాడు శేషగిరి.

"నీ పిలుపు అందుకునే వచ్చాను...." అన్నది లీల.

"నేను పిలిచానా? అబద్ధం...." అన్నాడు శేషగిరి.

లీల వివరించింది. రోజూ తనను కలుసుకునే యువతికి బదులు ఓ కొత్త యువతి ఆమెవద్దకు వచ్చింది. ఆమెకు ఆరోగ్యం సరిగాలేక తనను పంపించినదంది. ఆమె శేషగిరి పేరు చెప్పింది. పదిమంది మగవాళ్ళ మధ్య వుండగా ఆతణ్ని ఓ అందమైన ఆడది ప్రేమిస్తున్నానని అంటే కాదనలేడని అంది. ఎందుకంటే ఏ మగవాడికైనా అది గర్వకారణమట. శేషగిరి చిన్న వయసులోనే పుర ప్రముఖుడయ్యాడు. అతడు సమర్థుడు. అతడి అండ లీల వంటి ఆడదానికి అవసరం.

ఉన్నట్టుండి శేషగిరి — "నువ్వు ...నువ్వు.... కామినీ పిశాచివి కదూ?" అన్నాడు అప్పుడే ఆమెను గుర్తించి నట్లు.

కామినీ పిశాచి అన్న పేరు వింటూ అంతా ఉలిక్కి పడ్డారు.

అప్పుడు శేషగిరి బల్లమీద వున్న పేపరు అందరికీ చూపించాడు. అందులో ఆమె ఫోటో వున్నది. వివరా లున్నవి. అంతా అవి చదివారు.

"ఎక్కడ చూశానా అని ఇందాకట్నుంచి కొట్టుకు చస్తున్నాను. ఇప్పటికి ముగ్గుర్ని పొట్టన పెట్టుకున్నావు. ఇప్పుడు నీ కన్ను నామీద పడిందా?" అన్నాడు శేషగిరి.

13

"మిస్టర్ చలం! నా మాటవిని త్వరగా ఇక్కణ్నించి లీలను తీసుకుని పారిపో—" అన్నాడు వెంకన్న.

"సార్ .... శేషగిరి ఎలా మరణించాడు?" అన్నాడు

చలం కంగారుగా.

"ఆ వివరాలేమీ నన్నడగవద్దు. తను తీసుకున్న గోతిలో తానే పడడమంటారే—శేషగిరి విషయంలో అదే జరిగింది—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీ మేలు మరువలేను సార్!" అన్నాడు చలం.

"నా మేలు సంగతి తరువాత....నువ్వు వీలైనంత త్వరగా ఇక్కణ్నించి లీలను తప్పించాలి. ప్రయాణంలో కూడా ఆమె ముఖం బయటపడనివ్వకు. నీ అదృష్టం ఏమిటంటే—లీలకు కామినీ పిశాచిగా ప్రచారం లభించింది తప్పితే—ఆమె ఎక్కడిది—గత చరిత్ర ఏమిటి—అన్న వివరాలు బయటకు రాలేదు. మున్ముందు అవీ బయటకు రావచ్చు. అదీ నీకూ, నీ భార్యకూ కూడా చాలా ప్రమాదం. తక్షణం వెళ్ళు!" అన్నాడు వెంకన్న.

• • •

"లీలా!" అన్నాడు చలం.

లీల తలెత్తి చూసింది. ఆమె కళ్ళు ఉబ్బి వున్నాయి.

"ఏడుస్తున్నావా?" అన్నాడు చలం.

"నీ గురించి నాకు తెలుసు. నువ్వు హత్యలు చేయలేవు. నేను నిజంగా కామినీ పిశాచిని. ఈ ఊరిలో ఎందరికో సింహ స్వప్నం అయిన శేషగిరి కూడా నా ప్రేమకు లోనుకాగానే చచ్చిపోయాడు...." అన్నది లీల.

"లీలా! నేను సామాన్యుడినే కావచ్చు. కానీ నా ప్రేమ సామాన్యమైనది కాదు. నువ్వు నన్ను కాదంటే-నువ్వు కోరుకున్న వారెవ్వరూ బ్రతకకూడదని నేను కోరుకున్నాను. నా ప్రేమబలంవల్ల కాబోలు—అలాగే జరిగింది. అదే ప్రేమ బలంతో నిన్ను పిలుస్తున్నాను.

మనం మళ్ళీ మన ఊరు వెళ్ళిపోదాం—రానంటు...." అన్నాడు చలం.

"నేను రాను .... నేను వస్తే నువ్వు కూడా చని పోతావు...." అంది లీల.

"నేను నిన్ను ప్రేమించాను. మనం కలిసి రెండేళ్ళు జీవించాం. అయినా నేను చచ్చిపోలేదు. ఇక్కడ నీవు ప్రేమించాననుకున్న ప్రతివాడూ చనిపోయాడు. ఎందు కంటే ఇది తప్పు. తప్పును దేవుడు క్షమించడు. నువ్వు వరుసగా తప్పులు చేయాలనుకుంటే నీతోపాటు తప్పులు చేయాలనుకున్న ప్రతి ఒక్కరినీ దేవుడు శిక్షించాడు. నీకూ శిక్షలు పడాల్సిందే—కానీ నా ప్రేమ బలంతో నిన్ను నేను రక్షించుకున్నాను...."

"కానీ ఇప్పుడు నేను నిజంగా కామినీ పిశాచిని...." అంది లీల.

"నాకా భయంలేదు...." అంటూ చేతులు చాపాడు చలం.

లీల అతడి ముందుకు వచ్చి అతడిలో కరిగిపోయింది.

* * *

"బాస్—మిమ్మల్ని చూస్తూంటే నాకు చాలా భయంగా వుంది—" అన్నది రాజమ్మ.

"ఎందుకని?" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరొక నిండు ప్రాణాన్ని తీసేశారు...." అన్నది రాజమ్మ.

"శేషగిరిలాంటి నీచుడు బ్రతికి ఉండడానికి వీల్లేదు. వాడి చావు దేశానికి శుభదాయకం—" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎందుకని?"

"వాడి గురించి ఎన్నో వివరాలు నాకు తెలుసు. వాడి జీవితాన్ని అంతంచేస్తే తప్ప—వాడి ఆగడాలకు అంతం లేదని నాకు తెలుసు. ఎన్నాళ్ళనుంచో ఆ అవకాశం కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను. కానీ...." వెంకన్న ముఖం దిగులుగా అయిపోయింది.

"దిగులు పడకండి బాస్! వాడు సృష్టించిన కామినీ పిశాచితోనే వాడిని అంతం చేశారు. అయితే వాడికి విషప్రయోగం ఎలా చేశారు బాస్!" అన్నది రాజమ్మ.

"నాకా అవకాశం రాలేదు. లీల కలుసుకున్నాక ఆ మర్నాడు వాడి చావుకు ముహూర్తం పెట్టాలనుకున్నాను. కానీ ఈలోగానే వాడు చనిపోయాడు—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అంటే?"

"ఆ రోజు సమావేశంలో ఉన్న పెద్ద మనుషుల్లో ఎవరో అవకాశం తీసుకుని తమ పగ తీర్చుకున్నారు శేషగిరిమీద! లీల ఈ విధంగా చాలామందికి ఉపయోగపడే అవకాశమున్నదని స్ఫురించగానే నేనామెను అర్జంటుగా ఊర్కొంచి పంపించేశాను...." అన్నాడు వెంకన్న దిగులుగా.

—:ఐ పో యిం ది:—